

Sygn. akt IV U 1591/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Kazimierz Kostrzewa

Protokolant: protokolant sądowy Marta Bartusiak

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2015 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania M. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 27 października 2014 roku nr (...)

w sprawie M. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu M. B. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01 października 2014 roku na okres dwóch lat.

Sygn. akt IVU 1591/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 28 kwietnia 2015 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 27.10.2014 r. odmówił M. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 21.10.2014 r. nie został uznany za niezdolnego do pracy.

M. B. w odwołaniu od tej decyzji domagał się jej zmiany i przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Zaskarżona decyzja nie odzwierciedla jego stanu zdrowia, ponieważ z powodu schorzeń psychiatrycznych nie jest w stanie pracować.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn podanych w uzasadnieniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. B. urodzony w dniu (...), z wykształceniem podstawowym przyuczony do zawodu tokarza, pracował jako robotnik magazynowy, tokarz, pracownik fizyczny przy produkcji tłoków. Od 01.08.1998 r. do 30.09.2012 r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, następnie w okresie od 01.06.2011 r. do 31.07.2012 r. pobierał rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Od 01.08.2012 r. do 30.09.2014 r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy

/okoliczności bezsporne/

W dniu 11.08.2014 r. wystąpił z wnioskiem o rentę.

(dowód: wniosek z dnia 11.08.2014 r. –k.101 ar czI)

Celem wyjaśnienia istoty sporu tj. istnienia u M. B. niezdolności do pracy zarobkowej w rozumieniu art. 12, art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162 poz. 1118 z późn zm.) i jej stopnia, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu psychiatrii.

Na podstawie osobistego badania i analizy zebranej w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej biegły psychiatra rozpoznał u odwołującego:

- schizofrenię.

Z powodu rozpoznanego schorzenia oraz stopnia jej nasilenia biegły uznał odwołującego za częściowo niezdolnego do pracy okresowo na okres 2 lat od 01.10.2014 r. Nie rokuje odzyskania zdolności do pracy nawet po przekwalifikowaniu.

Jak wynika z uzasadnienia opinii, odwołujący pozostaje w leczeniu psychiatrycznym od 1996 r., był 3 kilkakrotnie hospitalizowany psychiatrycznie ostatnio w okresie od 23.04.2010 r. do 01.06.2010 r. z rozpoznaniem „schizofrenia paranoidalna” objawy wytwórcze, próba samobójcza. W czasie badania przez konsultanta ZUS z zakresu psychiatrii w dniu 10.09.2014 r. u odwołującego rozpoznano „schizofrenię paranoidalną – wieloletnia remisja” pomimo, że w okresie od 2010 r. do 2012 r. u odwołującego orzeczono całkowitą niezdolność do pracy, a od 2012 r. do 2014 r. orzekano częściową niezdolność do pracy. Z dokumentacji medycznej wynika, że u opiniowanego stwierdzono objawy negatywne, między innymi w postaci apatii, wycofania, zaburzeń funkcjonowania społecznego, sztywności afektywnej. W czasie obecnego badania psychiatrycznego nie stwierdzono ostrych objawów wytwórczych. Z dokumentacji medycznej oraz obecnego badania wynika, że u odwołującego dominują objawy negatywne, które upośledzają funkcjonowanie i powodują nadal częściową niezdolność do pracy okresowo na 2 lata od 01.10.2014 r.

/dowód : opinia sądowo-lekarska – k.7-9 as/

Sąd ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy podzielił wnioski opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii, gdyż zostały one w sposób przekonujący uzasadnione, a poza tym w rzeczowy sposób odnosiły się do okoliczności niezbędnych dla ustalenia stanu zdrowia odwołującego się, a w konsekwencji jego zdolności do pracy. Przedmiotowa opinia sporządzona została przez biegłego sądowego posiadającego odpowiednią wiedzę, kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe. Opinia ta jest rzetelna, przekonująca i w pełni pozwala ustalić stan zdrowia odwołującego. Specjalista wydał opinie po zapoznaniu się z dokumentacją oraz po osobistym badaniu odwołującego się, a zatem posiadał kompleksowe informacje niezbędne do sformułowania wniosków. Opinia jest spójna i udziela odpowiedzi na istotne dla rozstrzygnięcia sprawy pytania.

Organ rentowy wniósł zastrzeżenia do opinii i domagał się jej pominięcia i oddalenia odwołania ewentualnie wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychologa. Sąd oddalił ten wniosek dowodowy uznając, że zmierza on jedynie do przewłoki postępowania.

Opinia biegłego w ocenie Sądu spełnia ponadto wymogi przewidziane dla tego rodzaju środków dowodowych w art. 278 kpc i art. 285 kpc, a także w Rozporządzeniu Ministra Polityki Społecznej z dnia 14.12.2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy w związku z art. 12-14 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. B. od zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 27.10.2014 r. w świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U., Nr 162., poz 1118, z późn. zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie warunki:

- jest niezdolny do pracy,
- ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4,6,7,9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt. 10 lit. a), pkt. 11-12, 13, lit. a), pkt. 14 lit. a) i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż wciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Stosownie do dyspozycji art. 12 powołanej ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust.2 powołanego przepisu). W myśl dyspozycji ustępu 3 powołanego artykułu, częściowo niezdolną jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z dotychczasowym poziomem kwalifikacji.

Równocześnie zgodnie z treścią art. 13 powołanej ustawy, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, jak też możliwość wykonywania dotychczasowej pracy, względnie możliwość przekwalifikowania zawodowego. Dalej w myśl ustępu 3 cytowanego artykułu, trwałą niezdolność do pracy orzeka się, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy, zaś gdy rokowania takie istnieją, orzeka się okresową niezdolność do pracy.

Przedmiotem postępowania było ustalenie, czy ubezpieczony ze względu na stan zdrowia jest niezdolny do pracy, czy też jest zdolny do pracy, jak to wynika z decyzji ZUS wydanej w oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej.

Sąd w oparciu o opinię biegłego lekarza psychiatrę sporządzoną na podstawie wyników badań i dokumentacji medycznej stwierdził u ubezpiezonego istnienie przesłanek uzasadniających przyjęcie, iż M. B. z uwagi na schizofrenię spełnia warunek w postaci częściowej niezdolności do pracy od dnia 01.10.2014 r. na okres 2 lat.

Mimo leczenia psychiatrycznego u odwołującego utrzymują się objawy negatywne, między innymi w postaci apatii, wycofania, zaburzeń funkcjonowania społecznego, sztywności afektywnej. Aktualnie nie stwierdza się u odwołującego ostrych objawów wytwórczych. Z dokumentacji medycznej oraz obecnego badania wynika, że u odwołującego dominują objawy negatywne, które upośledzają funkcjonowanie i powodują nadal częściową niezdolność do pracy okresowo na 2 lata od 01.10.2014 r. i nie jest możliwe odzyskanie zdolności do pracy nawet po przekwalifikowaniu.

Pozostałych warunków z art. 57 ust. 1 ustawy organ rentowy nie kwestionował.

W niniejszym przypadku odwołujący spełnia przesłanki z art. 12, 13 i 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 z późn. zm.) oraz art. 477¹⁴ §2 kpc należało orzec jak sentencji wyroku i zmienić zaskarżoną decyzję z dnia 27.10.2014 r. przyznając M. B. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01.10.2014 r. na okres 2 lat.